

РЕШЕНИЕ

№ 4326

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 31.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **2216** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Г. Ш., [дата на раждане], гражданин на А., срещу Отказ за издаване на виза изх. № Т. 20000215V от 10.02.2021 г., подписан от първи секретар - завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Т., А..

С жалбата се иска отмяна на оспорения отказ, поради допуснати нарушения на процесуалните правила и противоречие с материалния закон. Твърди се, че е допуснато нарушение на чл. 59, ал. 2 АПК, тъй като в административния акт не са посочени конкретни и подробни фактически основания за издаването му. Изложени са доводи за нарушение на правото на встъпване в брак и на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, провъзгласени с чл. 8 и чл. 12 от ЕКПЧ. Сочи се, че чужденецът има сключен граждански брак с българска гражданка, поради което отказът е пречка да живее заедно със семейството си на територията на Република България и до отглежда сина си, който е български гражданин. В хода на устните състезания по делото жалбоподателят, представляван от адв. Р., моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт по аргументи, изложени в представени по делото писмени бележки. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – първи секретар, завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Т., А., чрез процесуален представител юрк. В., изразява

становище за неоснователност на жалбата. Подробни аргументи за законосъобразност на акта излага в представени по делото писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление № Т. 20000215 от 21.12.2020 г. Г. Ш., [дата на раждане], гражданин на А., е поискал от Посолството на Република България в Т., А., издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България със срок на валидност 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни. Към заявлението са приложени следните документи: копие от международен паспорт, издаден от Република А.; легализиран превод на свидетелство за съдимост, видно от което Г. Ш. не е осъждан; удостоверение за сключен брак, издадено на 20.09.2018 г. от [община], видно от което на 14.06.2018 г. в А., жалбоподателят е сключил брак с Х. Ш.; удостоверение за раждане, издадено на 23.05.2019 г. от [община], видно от което А. Г. Ш. е [дата на раждане] в [населено място], с родители Х. Ш. и Г. Ш.; декларации от Х. Ш., че ще осигури жилище и издръжка на Г. Ш., както и че бракът ѝ с чужденеца не е сключен фиктивно с цел заобикаляне на закона; покана - декларация от Х. Ш. от 12.11.2020 г.

С оспорения в настоящото производство отказ за издаване на виза изх. № Т. 20000215V от 10.02.2021 г., подписан от първи секретар - завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Т., А., на Г. Ш., гражданин на А., [дата на раждане], е отказано издаване на виза по заявление от 21.12.2020 г. Отказът е постановен на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ, като е посочено, че след извършена проверка е установено, че кандидатът е с ХИТ по чл. 24/КПСШ от 03.07.2017 г., въведен от Германия, валиден до 02.06.2022 г.

Установява се, че с писмо рег. № 5386р-411/04.02.2021 г. началник на сектор Миграция при ОДМВР П. е изразил отрицателно становище по заявление за издаване на виза от 21.12.2020 г., подадено от Г. Ш.. Посочено е, че е налице ХИТ по чл. 24 от КПСШ от 03.07.2017 г.

На основание чл. 192, ал. 1 ГПК вр. чл. 144 АПК, по искане на ответника, е изискано от трето за производството по делото лице –ГД „Гранична полиция“, становище за понятието ХИТ. В заявление от 17.05.2021 г. от директор на ГД „Гранична полиция“, е посочено, че понятието ХИТ е дефинирано в чл. 3, т. 16 от Правила за работа на Бюрото Сирене и потребителите с право на достъп до данните в Националната Ш. информационна система /ШИС/, както следва: ХИТ е установяване на съответствие /съвпадение/ при извършване на справка от потребител, при което проверяваните данни съответстват с данните от въведен в ШИС сигнал.

Представено е извлечение от Националната визова система относно заявление за издаване на виза от 21.12.2020 г., подадено от Г. Ш., от което се установява извършеното национално консултиране, заедно с формуляр за обмен на информация с Бюро Сирене.

С писмо рег. № А-33627/23.12.2020 г. началникът на отдел СИРЕНЕ при дирекция М. е уведомил директора на дирекция Миграция за причините за въвеждане на сигнал от Германия по чл. 24 от Регламент /ЕО/ 1987/2006 относно Г. Ш., а именно: лицето за първи път е влязло на територията на Германия на 05.08.2015 г., а на 03.07.2017 г. е

въведено в ШИС с цел експулсиране, като мярката е въведена от властите в В. и е валидна до 03.07.2022 г. Немските власти са информирали МВР, че албанският гражданин е въведен на национално ниво за няколко престъпления, извършени на територията на Германия, като предоставените данни са описани в писмото.

От заявление от 19.05.2021 г. от зам. – председател на Държавна агенция Национална сигурност, с гриф „Поверително“, се установяват мотивите за изразеното от ДАНС, в хода на съгласувателна процедура, отрицателно становище по заявление № Т. 20000215 от 21.12.2020 г., подадено от Г. Ш..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес и в законоустановения срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. В случая жалбоподателят твърди засягане на правото му на семеен живот, закрепено в чл. 8 ЕКЗПЧОС, като излага подробни доводи, че административният акт представлява пречка да живее заедно със семейството си на територията на Република България и до отглежда малолетния си син, който е български гражданин. Следователно жалбата, попада в предвиденото от закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, съгласно който оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи. В чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.) е предвидено, че в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Установява се, че със заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. министърът на външните работи е оправомощил ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Р България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват формулярите за отказ за издаване на виза. Разглежданият отказ е подписан от Б. П. - първи секретар, завеждащ консулска служба в Посолството на България в Т., оправомощен със заповед № 74/27.12.2018 г. от посланика на България в Т. да съставя и издава формулярите по образец - чл. 34, ал. 1 Н.. Решението за отказ за издаване на виза на чужденеца е взето от директор на Д., видно от представеното извлечение от Националната визова информационна система (л. 60), който е компетентен орган съобразно заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на министъра на външните работи.

Изпълнени са нормативните изисквания за форма и съдържание на акта. За отказа е съставен формуляр, в който е посочено правното основание - чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ, и са изложени мотиви, съгласно чл. 34, ал. 1 от Н. вр. чл. 9е, ал. 1 от ЗЧРБ. Възражението на жалбоподателя за допуснатото нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК е

неоснователно. Действително, в описанието на фактическите основания за издаване на отказа са използвани съкращения (ХИТ и КПСШ), но съдържанието ясно сочи, че е установен сигнал в Ш. информационна система относно чуждия гражданин. Правото на защита на жалбоподателя не е ограничено, което се установява и от изложените аргументи в жалбата.

Отказът е мотивиран с наличието на сигнал в Националната Ш. информационна система (НШИС) за отказ за влизане на заявителя, въведен от Германия, валиден до 02.06.2022 г.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ, основание за отказ за издаване на виза или влизане в страната на чужденец е наличието на сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане за заявителя. От приетите по делото доказателства се установи по безспорен начин, че за жалбоподателя е налице сигнал в НШИС, въведен от Германия, валиден до 02.06.2022 г. В писмо рег. № А-33627/23.12.2020 г. от началника на отдел СИРЕНЕ при дирекция М. (л. 65) се съдържат подробни данни за въведения сигнал – отказ за влизане, както и за причините, заявени от немските власти.

Съгласно чл. 24, § 1 от Регламент /ЕО/ 1987/2006, данните за граждани на трети страни, по отношение на които е бил издаден сигнал с цел отказ за влизане или пребиваване, се въвеждат на основата на национален сигнал след решение, взето от компетентните административни органи или съдилища, в съответствие с правилата на процедурата, предвидена в националното законодателство и което е взето въз основа на индивидуална оценка. Обжалванията на такива решения се извършват в съответствие с националното законодателство.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредба № 8121з-465 за организацията и функционирането на Националната Ш. информационна система на Република България предвижда, че в НШИС се обработват сигнали за граждани на трети страни, за които има издаден отказ за влизане съгласно чл. 44в от Закона за чужденците в Република България (чл. 24 от Регламент (ЕО) № 1987/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система от второ поколение (ШИС II).

В случая, на основание чл. 24, § 1 от Регламент /ЕО/ 1987/2006 и по реда на чл. 4, ал. 1, т. 2 от Наредба № 8121з-465, в НШИС е въведен сигнал, подаден от Германия, за отказ за влизане. По делото не се твърди и не са представени доказателства за обжалване, съотв. за отмяна на решението на компетентните органи в Германия за въвеждане на сигнала, поради което следва да се приеме, че наличието на предпоставката по чл. 10, ал. 1, т. 19 ЗЧРБ за отказ за издаване на виза на жалбоподателя е доказано.

Неоснователно е твърдението в жалбата за нарушаване на правото на семеен живот на оспорващия. Разпоредбата на чл. 8, § 1 ЕКПЧ регламентира правото на всеки на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Според § 2 на чл. 8 ЕКПЧ намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. С посочената норма са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушаване на правото на

личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. В случая, на първо място, по делото липсват конкретни аргументи, а и доказателства, които да сочат, че с оспорения отказ се нарушават правата на чужденеца, гарантирани му с чл. 8 ЕКПЧ. Не се установява незачитане на личния и семейния му живот, на жилището му или нарушаване на тайната на кореспонденцията му. Обстоятелството, че Г. Ш. има сключен брак с българска гражданка и е баща на дете – български гражданин, не опровергава този извод. Правото на семеен живот не гарантира правото на съпрузите да пребивават на територията на определена държава. Не може да се приеме, че отказът за издаване на виза на жалбоподателя ограничава несъразмерно правото му на семеен живот с българската гражданка, тъй като по делото не са ангажирани доказателства за наличие на пречки семейството да живее на територията на А., още повече, че видно от доказателствата по делото бракът е сключен именно в А.. Отказът за издаване на виза не е непропорционален по смисъла на § 2 на чл. 8 ЕКПЧ, тъй като е издаден в съответствие с приложимите национални и европейски правни норми и в интерес на сигурността в Ш. пространство, както и в изпълнение на Решение 2018/934, което отменя оставащите ограничения относно използването на Ш. информационна система и разрешава за България издаването на сигнали в Ш. информационна система за целите на отказ за влизане и изпълнението на такива сигнали, въведени от други държави членки.

Съгласно чл. 25 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген (КПСШ), изменен с Регламент № 265/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 25 март 2010 година, когато държава членка предвижда издаване на разрешение за пребиваване трябва систематично да извършва търсене в Ш. информационна система, като ако по отношение на гражданина, който иска издаването на виза, е наличен сигнал за целите на отказ за влизане, държавата членка предварително се консултира с държавата членка, която е подала сигнала и взема предвид нейните интереси. При издаден сигнал за целите на забрана за влизане разрешението за пребиваване се издава само когато има сериозни основания – от хуманитарен характер или международни задължения. В разглеждания случай, видно от писмо рег. № А-33627/23.12.2020 г. от началник на отдел СИРЕНЕ при дирекция М. и писмо рег. № 5386р-3517/31.01.2021 г. от началник сектор Миграция при ОДМВР П., българските компетентни органи са се консултирали с немските власти за причините за въведения сигнал и са взели предвид интересите на Германия, постановявайки отказ за издаване виза. По делото не са ангажирани доказателства за наличие на основание от хуманитарен характер или международно задължение, обосноваващо предоставяне на разрешение за пребиваване на жалбоподателя в Република България.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваният отказ за издаване на виза е издаден в съответствие с процесуалния и материалния закон, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 1 АПК и с оглед изхода на делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сума в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София- град, I отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба, подадена от Г. Ш., [дата на раждане] , гражданин на А., срещу Отказ за издаване на виза изх. № Т. 20000215V от 10.02.2021 г., подписан от първи секретар - завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в Т., А..

ОСЪЖДА Г. Ш., [дата на раждане] , гражданин на А., да заплати на Посолството на Република България в Т., А., сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: